

Köszöntelek Benneteket Húsvét vigíliáján, a mi húsvétünneplésünkön: *Jézus legyen veletek!* Halál és Élet – erről szól a húsvéti történet. Azt tudjuk, hogy van számunkra itt a Földön az élet és halál, ez a földi életünk. De a halál után van-e élet, ez a mi gyötrő kérdésünk. Igaz történet-e a húsvéti hír?!

A nagyböjt végén kezdjük húsvétolásunkat a bűnbánattal: *Bánjuk meg bűneinket!* ... Szeressen minket a mindent adó Isten, bocsássa meg bűneinket, és vezessen bennünket kis földi életünk után a nagy Életbe...

Ének: Kyrie...

Imádkozzunk! Istenünk, akit a vallások az élet és halál urának tartanak, add meg nekünk, hogy Jézusra hivatkozva Édesapánknak szólítsunk, és ne félelemmel és rettegéssel gondoljunk Rád, hanem bizalommal és örömmel, mert Te élsz és szeretsz örökkön örökké.

Evangélium Mt 28, 1-10

Szombat elmúltával, a hét első napjának hajnalán a magdalai Mária és a másik Mária elment, hogy megnézze a sírt. Hirtelen nagy földrengés támadt. Az Úr angyala ugyanis leszállt az égből, odament, elhengerítette a követ és ráült. Tekintete olyan volt, mint a villám, öltözte meg, mint a hó. Az örök remegtek tőle való félelmükben, s csaknem halálra váltak. Az angyal azonban felszólította az asszonyokat: „Ne féljete! Tudom, hogy ti Jézust kerestek, akit keresztre feszítettek. Nincs itt. Feltámadt, ahogy előre megmondta. Gyertek, nézzétek meg a helyet, ahol nyugodott! Aztán siessetek, vigyétek hírül tanítványainak: Feltámadt a halálból, elöttetek megy Galileába. Ott viszontlátjátok. Íme tudotokra adtam.”

Gyorsan otthagyták a sírt, és félelmükben meg nagy örömmükben is siettek, hogy megvigyék a hírt a tanítványoknak. Egyszerre csak Jézus jött velük szemben, s így köszöntötte őket: „Üdv nektek!” Odafutottak, leborultak előtte, és átkarolták a lábát. Jézus így szólt: „Ne féljete! Menjete, vigyétek hírül testvéreimnek, hogy térjenek vissza Galileába, ott majd viszontlátanak.”

Forrás: <https://www.vaticannews.va/>

Biológiai életünk olyan élet, melynek vége a halál. Örök életünk élet, melynek kezdete a halál. Ez utóbbiról szól a húsvéti történet. Az előbbi a tapasztalati világunkba tartozik, az utóbbi a hiedelmek, vagy szépen mondva a hitek világába. Az előbbiről van tapasztalatunk, de az utóbbiról van-e, lehet-e bizonyosságunk?

1) Élet és halál

Nézzük hát az első történetet a *születéstől a halálig*.

Népmesék szólnak az ember életéről, melyek minden mesében az ember győzelmével végződnek. A legkisebb fiú legyőzve minden akadályt végül elnyeri a királylány kezét, és megkapja az öreg király országát.

A *Jézusmese* is ilyen történet. De minden más embermesénél különösebb, mert minden bizonnyal valós történet, melyben az *eszményi ember* képe bontakozik ki előttünk.

Van számunkra egy világ, mely lényegében a *vevésre*, szerzésre rendezkedett be. Ebbe a világba születik be egy Kisember, aki egy barlangistálló jászlától a rabszolgák akasztófájáig egy *más* világ eszményét képviseli és éli meg. Ez az eszmény ellentéte annak, amiben él. A mi zsargonunk szerint az *adás* eszménye ez az eszmény. És ez a Kisember képes egész életét a körülötte lévő világgal szöges ellentétben lévő eszményeket hirdetve és megvalósítva élni és meghalni.

Jézus élete a betlehemi istállótól a golgotai keresztségig evilági szemmel kudarcos élet, egy totális csóddal. A mese vége viszont totális győzelemről tudósít. Aki az életét is odaadja a maga eszméiért és eszményéért, az totális győzelmet arat. Legyőzi még a halált is!

A halál a változó világban elkerülhetetlen. De nem mindegy, hogy milyen életet zár le és milyen tartalommal jut el valaki a halálig. Jézus a keresztség végén, a rabszolgák akasztófáján, híven addigi életéhez egy utolsó *adással* adta oda életét: „*Atyám, a te kezébe adom lelkemet!*” (Lk 23,46) És ő ezzel ország-világ előtt nyerte el az életet, az Atya világának életét. Az Országot, melyet földi életében is magában hordott és valósított.

Ha Jézus életét így fogjuk fel, akkor elvileg érthető a Jézus történet sikere, hogy 2000 év után most is tudunk róla és komoly tényező az életünkben.

Mert azok számára, akik szemüket az eszményekre szegezik, és életüket megpróbálják a Papini féle „*agere kontra*” elv (tenni az ellenkezőjét) szellemében a „*másvilági*” eszményt élni ebben a világban, az adás világát a vevés világában, azok tapasztalhatják, vagyis tapasztalati úton tudhatják és élhetik meg már most az *új élet és új világ* valóságát és boldogságát.

2) Halál és Élet

Lássuk a másik történetet.

Húsvét nem csak egy embermese, egy kisember győzelme a világ gonoszsága fölött az élet és halál közti úton, hanem győzelem a halált követő *örökélet* pályáján is.

Amíg a népmesék a születéstől a halálig a küzdő ember sikeréről szólnak, a mítoszok a túlvilágról beszélnek. A *feltámadásmítoszok* pedig a halál utáni életről.

A *húsvéti történetben* az asszonyok hajnalban üres sírra találnak. A sírnál egy „angyal” (Márknál egy ifjú) közli a hírt: „*Jézust keresitek? Nincs itt. Feltámadott!*” Jézus valóságos embermeséje itt folytatódik az üres sírral, az asszonyokkal, a tanítványokkal és a húsvéti hittel.

Állítólag három hit van a feltámadással kapcsolatban. Az egyik, hogy Jézus meghalt és csak a *szelleme* él tovább. A másik, hogy Jézus csak a tanítványok *képeletében* támadt föl. A harmadik pedig, hogy meghalt, de *tetszhalott* volt, és aki feléledt. Ez utóbbit is sokan tévesnek gondolják.

Az első elképzelés testetlen eszmévé oldja fel a feltámadás tanát, a második vallási képzelgés tárgyává teszi a feltámadást, a harmadik tagadja a halált, hogy megőrizze Jézus emberi azonosságát és erkölcsi nagyságát.

Tudjuk, hogy Pál előbb foglalkozott Jézus feltámadásával, mint a három szinoptikus evangélium. Ő a feltámadás tényével akarja bizonyítani, hogy van élet a halál után, és Jézus csak elsője a feltámadásnak, vagyis mi is feltámadunk. A páli tan világsikert ért el ezzel a magyarázattal, és megnyugtathat minket is a halál utáni étellel. Hiszen azt az állítást, hogy nincs túlvilág, mert nem jött onnan vissza még senki, Jézus feltámadása megcáfolja.

Szeretném hangsúlyozni most és kiemelni azt, ami az említett hitekben közös. Aki azt tartja feltámadásnak, hogy Jézus szelleme él tovább, az a *szereetet* eszméről beszél. Aki az emberek képzeletében létező Jézusról beszél, az is a *szeretetet* hirdető Jézusra gondol. Aki tetszhalálból, vagy valóságos halálból való feltámadásban hisz, Jézus önfeláldozó *szeretete* mellett áll ki. Vagyis egy szellemi és tapasztalati valóságról.

Szeretném Pál testvért saját szaván fogni. Kénytelen leszek Pál szeretethimnuszát idézni: „*Most megmarad a hit, remény, szeretet. Ez a három. De köztük legnagyobb a szeretet!*” (1Kor 13,13) Bizony Pál testvérnek abban igaza van, hogy szép a hit, szép a remény, de ne feledjük a legszebb és a legnagyobb valóság: a Szeretet!

Ha pedig valami *bizonyosságot* akarunk magunknak beszerezni a halál utáni életről, akkor nem a hitek, remények, mítoszok táján kell keresgélünk, hanem a körül a Jézus körüli *eszmék* és Jézus által hirdetett *ország* körül, mely egész életét hitelessé tette és bátran belevitte még a halál szakadékába is, mert tudta, hogy az „öreg király” nemcsak ezen a földön, de azon túl is neki adja az Országot.

Ez a *szeretet* ebben a földi világban is valóság, de abban az új dimenzióban is valóságos. Az a fajta szeretet ez, és az a fajta boldogság, melyet itteni életünk ritka pillanataiban *mennyországi boldogságnak* élünk meg.

--- Testvéreim! Húsvétnek nem a hite, nem a reménye, hanem a *szeretet tapasztalati ténye lehet szubjektív bizonyosság* az Isten földi és túlvilági Országának valóságáról.

Éljen hát a Húsvét: a kis és nagybetűvel írt *Szeretetvilág ünnepe!*

[Kovács László elmélkedése elhangzott 2026. április 4-én, Húsvét vigíliáján a Bokorportán, online csatlakozási lehetőséggel.]

Rembrandt: Krisztus és Mária Magdolna a sírnál (1638)